

Værdi i det Land — og derpaa kommer jo det hele an — den samme, som den er her. Og her kan jo en Konsul nok, selv om han skal repræsentere lidt, naar han forstaaar at sætte Tæring efter Næring, leve for en 6,000 Kr.; men det kan man ikke derovre. Det var jeg ikke forpligtet til at vide og de andre Ansøgere heller ikke, men det var Udenrigsministeriet forpligtet til at vide, som jo i henvend 50 Aar havde haft en Konsul der paa Pladsen. Jeg skal blot som et enkelt Træk sige Dem, at det, som dog egentlig danner Grundlaget for hele Økonomien, er Bølligen; og for 2 ganske tarveligt møblerede Værelser gav jeg derovre 1,800 Kr., og saa ville de Herrer kunne forstaa, hvordan man kommer ud af det med 6,000 Kr. Dernæst er der et andet, ganske overordentlig betydningsfuldt Forhold, og det er, at der aldeles ikke blev talt om, at i det Land har man Papirmøntfod, det vil sige, at man derude har Kurs for de Penge, for hvilke man skal købe. De Herrer, som ikke ere inde i finansielle Forhold, kan jeg henvise til min Afhandling om Mønt- og Pengeforhold i Argentina, som i sin Tid er indgivet som Beretning til Udenrigsministeriet om disse Forhold. Den Gang eksisterede Udenrigsministeriets Meddelelser ikke; Afhandlingen blev altsaa ikke trykt, men den er senere udgivet paa Dagbladet „Børsen“s Forlag. Maa jeg her med et Par simple Tal sige Dem, hvad denne Kurs paa Sedler betød. Den Gang — det var lige i Slutningen af 1897, at jeg tiltraadte — var Kursen 291,30. Det betyder, at for 6,000 Kr. fik jeg 4,853, 34 — Pesos, hedder det derude. Altsaa, den Mønt der skulde betales med. I 1900 gik Kursen, fordi Pengenes Værdi steg, fordi Landet prospererede, nedad. Man fik for det samme Stykke Guld færre Sedler, end man tidligere havde faaet. Da var Kursen 227,27, og da fik jeg for de samme 6,000 Kr. 3,784 Pesos 84 Centavos; det giver en Forskel, som virker ganske paa samme Maade, som om man havde taget ud af min Lomme 1,686 Kr. 20 Ø., d. v. s. godt 28 pCt. af hele Herligheden. Det er et Forhold, som man ikke bør lade være at gøre opmærksom paa i et saadant Kontraktgrundlag, som en Mand i god Tro gaar ind paa, fordi det er et Ministerium, der forelægger det. Og om at undersøge det nærmere kunde der heller slet ikke være Tale, fordi Tidsfristen for Ansøgnings Indgivelse ikke var saa lang, at man

kunde skaffe sig Underretning ude fra Sydamerika om disse Ting.

I 1898 gjorde jeg det ærede Udenrigsministerium opmærksom paa disse Forhold med Kursen. Jeg bad om, i Lighed med, hvad andre private Embedsmænd have derude, f. Eks. Embedsmænd ved de store, private Jernbaneselskaber, som lønnes i Guld, at faa en bestemt Kurs fastsat. Thi ikke alene kunde jeg tabe eller tabte jeg Penge ved denne Kurs. Men hvad der har lige saa megen Betydning for en Mand: jeg kunde aldrig disponere, jeg vidste ikke fra Maaned til Maaned, hvad jeg havde i Lønning, ja, ikke en Gang fra Dag til Dag, fordi Kursen sattes to Gange om Dagen paa Børsen i Buenos Ayres, og hver Gang sattes forskelligt. Jeg bad derfor om, at jeg, som de Embedsmænd derude, der vare ansatte privat, maatte faa en bestemt Guldkurs fastsat; men jeg fik Afslag. Imidlertid fik jeg i 1899 mit Kontorhold sat op med 1,000 Kr. og i 1900 atter med 1,000 Kr. Men Herrerne ville se, at det ækvivalerer ikke mere end paa nogle faa Hundrede Kroner nær de 1,686 Kr., jeg tabte igennem Kursen. Jeg har her hele Tiden regnet med Middelskursen for et Aar. I enkelte Tilfælde kan det blive mere, i andre mindre. Og hvad havde det desuden at sige, naar samtidig, som jeg skal vise, Arbejdet steg med flere Hundrede pCt.?

Men jeg kommer her atter til et Punkt, som det var aldeles uforsvarligt at fortie i et saadant Opslag, og det er angaaende *Tjenesteudlægene*, de regelmæssige Pengemellemværender mellem en Konsul og Udenrigsministeriet. Det angaar hans Lønning — jeg tager Lønning og Opholdspenge under eet —, hans Kontorhold og hans Tjenesteudlæg. Tjenesteudlæg vil sige Penge, som han lægger ud for Udenrigsministeriet. De kunne dreje sig om alt muligt lige fra Smaating som Skrivematerialier, Telegrammer og Porto til de store Ting som Menneskers Hjemsendelse og saadan noget. Jeg gør ogsaa Herreine opmærksom paa, at paa en saadan Udplads maa man overhovedet have en Mand, som tør tage Ansvar paa sig og har Initiativ, som ikke hænger bag i Udenrigsministeriet som i en Klokkestreng. Der kan der passere hver eneste Dag Ting, som gøre, at man er nødt til at skaffe Penge paa en eller anden Maade, og det nærmeste vil da være at trække en Veksler paa Udenrigsministeriet, fordi det dog er dem, man staaer nærmest. Det er deres